Sportul Magazin

SCRISORI PENTRU „RACHETELE DE AUR"

Un poem, catrene inedite, cîteva desene cu dedicație, o cerere în căsătorie, dar — mai ales — multe cuvinte calde de apreciere, iată conținutul rezumat al vrafului de scrisori ce ne stă în față, avînd invariabil aceleași nume pe plicuri: Ion Țiriac și Ilie Năstase. Toate s-au strîns în ultimele săptămîni, atunci cînd cei doi excelenți tenismeni ai noștri erau angajați în asaltul decisiv pentru Cupa Davis, și mai tîrziu, în drum de întoarcere.

Primele scrisori, cele mai vechi, conțin încurajări pentru echipa noastră, aflată departe de țară, pe pămînt american, la Charlotte. Apoi, rîndurile așternute pe hîrtie trădează tristețea pentru neșansa marii încercări, dar totodată recunoașterea bunei performanțe a românilor și felicitările ce le merită.

Să răsfoim și pentru dv., dragi cititori, cîteva dintre aceste misive. Vom începe cu cele care au străbătut itinerarul cel mai lung, cele sosite de peste hotare. Prima este semnată de însuși arbitrul ultimului challenge-round, australianul Harry Hopman. Să lăsăm uitate — pentru moment — toate rezervele pe care le-am exprimat, în alte cronici, asupra arbitrajului prestat la Charlotte și să-l ascultăm. [illegible] „Mr. Hope", care scrie următoarele de la noul său domiciliu din Port Washington (S.U.A.): „Ion Țiriac și Ilie Năstase nu numai că au ridicat enorm prestigiul tenisului românesc, dar au deschis un nou capitol la Cupa Davis, recomandînd România milioanelor de americani într-un mod pregnant și spectaculos. [illegible] ca mari sportivi..."

Și un alt mesaj, care ne impresionează în mod deosebit. Este acela transmis de ing. Radmilo Nikolici, căpitanul echipei iugoslave, [illegible] internaționale.

Evident, ca număr și conținut, scrisorile venite din țară au preponderență. [illegible] mai multă înțelegere [illegible] profesorului de educație [illegible] liceul din localitate [illegible] se afirmă în scris [illegible] în talentul ei de [illegible] rem, în numele [illegible] Ion Țiriac!

Radu VOIA

CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

„...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT"

— Noiembrie —

1871 La 21 noiembrie 1871, „găsindu-se în număr suficient de membri spre a începe lucrările sale", s-a declarat constituită „SOCIETATEA EQUESTRA ROMÂNĂ", care avea ca scop „a propaga științele hippice și îmbunătățirea raselor de cai". Interesant de menționat este că ea se constituise ca societate pe acțiuni. „Durata societății este nelimitată, dar nu va trece peste 99 ani fără o nouă autorizare"!...

(„STATUTELE SOCIETĂȚII EQUESTRE ROMÂNE")

1896 Pe „Velodromul Român" se disputau săptămînal alergări cicliste rezervate amatorilor și profesioniștilor.

„Marea atracțiune" a reuniunii a constituit-o proba de „quadruplete". Premiul I și unicul, de 50 lei, a fost cîștigat de echipa Vlădoianu, deoarece „la quadrupleta d-lui Mihăescu s-a desumflat cauciucul, astfel că au căzut cîteși patru alergătorii și n-a mai putut urma înainte cursa".

(„UNIVERSUL" din 3 noiembrie 1896)

Interesul de care se bucura ciclismul acum 75 de ani ne este confirmat și de numeroasele anunțuri apărute în presa vremii, invitînd cititorii să urmeze cursurile „Școlii române de velocipede". „Cu 15 lei mă angajez a învăța pe orice persoană a merge cu bicicletă, numai în 3 lecții, avînd loc spațios închis. Adresa Societății Române de Arme, cheiul Dîmboviței, intendentul I. Spirescu".

(„UNIVERSUL" din 18 noiembrie 1896)

1921 *Joi 24 noiembrie 1921 s-a disputat finala „Campionatelor interșcolare de volei": Școala superioară de comerț — Liceul D. Cantemir 2—0 (15—13; 15—7).*

Publicînd în nr. 1/2 din noiembrie—decembrie 1921 rezultatele competiției, revista „Viața sportivă" afirma, printre altele, că: „voleibalul este un joc ce se practică foarte mult în America. Concursurile organizate pentru prima oară (n.n.: în țara noastră) au găsit o bună primire (...) și organizatorii lor se pot mîndri cu succesele obținute. Este un joc care a prins la noi și pe care, cu puțină bunăvoință din partea F.S.S.R., l-am vedea adoptat în programul sportsmanilor noștri".

(„UNIVERSUL" din 21 noiembrie 1921)

1946 *„O EPOCĂ NOUĂ ÎN ISTORIA PATRIEI NOASTRE" — „Victoria aceasta (n.n.: în alegeri) este victoria definitivă a democrației românești. Ea deschide o epocă nouă în istoria patriei noastre (...). Este concretizarea perioadei începute la 23 August, adică intrarea viguroasă și definitivă a maselor populare în istoria noastră. Fără nici o îndoială, rezultatul alegerilor parlamentare va influența mult și în bine destinele sportului românesc (...) Statul, de al cărui sprijin, intervenție și grijă depinde drumul sportului nostru, va pleca urechea cu bunăvoință la nevoile noastre, nelăsîndu-le fără răspuns.*

(„SPORTUL POPULAR" din 22 noiembrie 1946).

Speranțele exprimate acum un sfert de veac sînt astăzi realități cotidiene!

Documentar alcătuit de Dorin ȘTEFLEA

FĂRĂ CUVINTE
Desen de Octavian ANDRONIC

O SINTEZĂ A TEORIEI EDUCAȚIEI FIZICE

La Timișoara a fost tipărit un volum de 130 de pagini, în care se sintetizează cursul de teorie a educației fizice și sportului, datorat prof. univ. dr. C. I. Bucur și conf. univ. M. Bîrjega. Apreciem ca extrem de utilă această trecere în revisă prescurtată a elementelor pedagogice de bază indispensabile viitorilor profesori de educație fizică. Culegerea de schițe de lecții — „adevărate algoritme didactice", cum le numesc autorii — oferă o mostră convingătoare a volumului in extenso ce se află sub tipar la Editura de stat didactică și pedagogică. Sistematizarea materialului dovedește o minuțioasă documentare și confirmă bogata experiență a autorilor. Deosebit de prețios și adaptat la cerințele pedagogiei moderne ni se pare capitolul consacrat metodelor de instruire în procesul educației fizice. Avem toate motivele să considerăm că atît sinteza apărută, cît și cursul integral, vor contribui la perfecționarea procesului instructiv-educativ de educație fizică.

ÎNTRE CER ȘI PĂMÎNT...

Se opriră, o clipă, să guste bucuria urcușului greu lăsat în urmă. Privirile prinseră să alerge peste hăurile scăldate de primele luciri ale dimineții, hodinindu-se pe vîrfuri de cetină proaspătă. Prin pîcla sură descifrară uriașa spintecătură a muntelui, ghicindu-i cărarea ce se prăvale, strecurîndu-se printre grote și săritori, pînă hăt, la Zaplazul cel din vale — „Lanțurile"...

Trepte uriașe de stîncă albă cînd abrupte, cînd mai domoale, surplombe înfricoșătoare ce stau gata să se prăbușească în abisul parcă fără fund întind, zăgaz ochilor lacomi de frumuseți, „Șaua Tămășelului"...

Dincolo de ea, ascunsă printre țancuri fără nume, „Moara Dracului" își deapănă aceeași veche melodie, măcinînd imensul fluviu de bolovani — „Marele Grohotiș"...

Dar aici... aici, deasupra lor mîngîiat de lumina nehotărîtă a zorilor întîrziate peste creste, se pleacă amenințător, ca un cioc de vultur furios piscul necucerit încă al „Turnului Șpirlei"...

Ciudată-i simțirea chemării spre înălțimi în această dură frumusețe a sălbăticiei Pietrei Craiului...

Începură să se cațere. Ușor și dibaci, lipindu-se de peretele rece, aproape perpendicular pe albastra înălțime celestă. Ciocanul căzu ca un trăsnet pe stînca-ncremenită, revărsînd primele ecouri peste hăuri încă adormite. Mircea Opriș taie abil trepte căutînd locuri sigure pentru pitoane. Rareori găsește cîte o priză mai solidă și-atunci, bine prins în coarda sprinten mînuită de Nicolae Bulmez se lasă-n vîrtejul muncii sale de Sissif modern. Torente de bolovani pornesc la vale, în fantasticul lor ritm de tainice castagnete, acompaniate de clinchetul melodios al carabinierelor prinse-n brîu. Și Mircea lucrează, lucrează fără preget, dezbrăcînd peretele de sura-i glazură de piatră putredă. Stînca cedează greu, deosebit de greu, dezvăluindu-și superba-i duritate. Roca e din ce în ce mai friabilă, dar Mircea înaintează, încet dar fără pauze, urmat din scurt de Nicu Bulmez.

Ajung, într-un tîrziu, pe o terasă îngustă, regrupîndu-se. Prima lungime de coardă fusese consumată și-acum își trag sufletul, ștergîndu-și frunțile inundate de sudoare. Ceva mai sus, cîțiva bolovani, care mai de care mai expuși, și-apoi o surplombă „rea" îi vor supune la eforturi fizice dar, mai ales, psihice, extreme, pe locuri necălcate încă de picior omenesc.

Pornesc din nou la drum, tîrîndu-se, realmente tîrîndu-se, pe inospitalierul perete de piatră putredă. Se opresc arareori și se-apucă din nou de „treabă". O țeavă solidă pătrunde adînc în inima muntelui... Un „T" se fixează sigur în perete și Mircea află un loc bun de piton. Cuiul de fier intră în stîncă, depănîndu-și cîntecul dătător de speranțe, dar bolovanul cedează, prăvălindu-se în hăuri. Face o traversare scurtă, folosindu-se de cordelină, apoi scărița-l va ajuta să se salte mai sus, spre partea aceea lustruită a peretelui spălat de ape.

Au ajuns suflînd din greu, la jumătatea traseului, consumînd trei lungimi de coardă. Piscul e încă departe, dar cei doi îl simt, ascultîndu-i chemarea. Ocolesc încă o surplombă, apoi un pinten, și încă unul, atacînd piepțiș marea „minune a peretelui". O muchie de cuțit, înclinată la 70 de grade, expusă la maximum pe fața peretelui principal, își dezvăluie fără rezerve superba-i nemernicie. Pe 30 de metri de-abia au „pus" două pitoane și-acum se avîntă în sus, spre hornul cu minunate trepte de cățărătură liberă. Traseul e îngust, abia-i mai lasă loc să se miște, dar Opriș înaintează mereu, strunit doar de coarda ce-l leagă de Nicu. Înaintează încet, teribil de încet, cătînd cu mîna prin spărturile peretelui...

Și, iată-l... Brîul de sus... Îl recunoaște și-i simte calda respirație. Vede ciocul de vultur furios aplecîndu-se amenințător peste hăuri.

Încă un pas... încă unul... coarda se lasă liberă din mîinile lui Bulmez și Opriș se agață cu disperare de ultima priză, azvîrlindu-se pe larga terasă a „Turnului Șpirlei"...

Marame liliachii de umbre coborîră tainic peste creste de stîncă albă, învăluind proaspătul traseu, cotat la gradul 5 B pe scara dificultăților alpine. Și noaptea se lasă încet, ca o superbă cortină, peste un grandios final de magnific spectacol, solitar aplaudat de „regizorul" său, marele cățărător de altădată, Sandu Floricioiu...

GEO RĂȘCANU

DIN GÎNDURILE LUI PIERRE DE COUBERTIN

• *Am văzut cu bucurie organizațiile muncitorești adoptînd idealul olimpic. Răspîndirea sporturilor printre muncitori reprezintă o incontestabilă garanție pentru supraviețuirea ideilor olimpice.*

• *Sportul nu este un obiect de lux și nici vreo activitate pentru trîndavi, ci o compensație fizică pentru munca spirituală.*

• *Toate sporturile pentru toate națiunile!*

Culese de Oprică PREDA

JOCURILE OLIMPICE DE IARNĂ

O OLIMPIADĂ AMERICANĂ CU MULTE NECAZURI ȘI CURIOZITĂȚI

LAKE PLACID 1932

A III-a EDIȚIE

LOCUL: Lake Placid (S.U.A.), altitudine 568 m.

DATA: 4—15 februarie 1932.

PARTICIPANȚI: 477 concurenți din 17 țări.

SPORTURI ÎN PROGRAM: schi (18,50 km, sărituri, combinată nordică); patinaj viteză (500, 1 500 și 10 000 m); patinaj artistic (bărbați, femei, perechi); bob (2 și 4 persoane); hochei pe gheață; probe demonstrative: patinaj viteză femei, curling și sănii trase de cîini.

CEL MAI POPULAT START: schi 18 km, 42 concurenți din 11 țări.

PARTICIPAREA FEMININĂ: doar la patinaj artistic și, demonstrativ, la patinaj viteză.

SPORTIVII ROMÂNI au participat la probele de bob cu echipajele: **A. Papană — D. Hubert** și **A. Papană — A. Ionescu — U. Petrescu — D. Hubert**, ocupînd locul 4 și, respectiv, 6.

A 3-a ediție a Jocurilor Olimpice de iarnă s-a disputat în S.U.A. Distanța mare — care implica cheltuieli sporite pentru țările europene — a făcut ca participarea să fie, numeric, sub cea înregistrată în 1928 la St. Moritz. Dacă în probele individuale acest fapt nu a fost prea mult resimțit, cei mai buni sportivi fiind prezenți la start, turneul de hochei a reunit doar patru echipe (S.U.A., Canada, Germania și Polonia), care — pentru a umple programul — au jucat cîte două meciuri fiecare cu fiecare. A învins din nou Canada, dar nu fără emoții, echipa gazdă reușind să-i opună o dîrză rezistență (2—1 și 2—2).

Schiorii și patinatorii au avut de întîmpinat multe dificultăți, Lake Placid fiind situată doar la 568 m altitudine (în nordul statului New York) și lipsită de zăpadă. Din cauza climatului schimbător, pentru refacerea pîrtiei de fond a schiorilor, după un val de căldură, a fost adusă zăpadă cu trenurile, dintr-o regiune mai nordică, iar la sărituri, salvate de o noapte geroasă, pe pîrtia de oprire era un lac în care mai mulți concurenți au făcut o neplăcută baie. Cea mai curioasă situație s-a creat însă la cursele de patinaj viteză, unde americanii, sprijiniți de canadieni, au impus regulamentul lor, după care alergătorii luau startul în grup, disputînd serii, semifinale și finale, și nu în perechi, cum se făcea încă din 1892 la campionatele mondiale. Net dezavantajați (nefiind obișnuiți cu tactica specială impusă de acest gen de plecare), patinatorii europeni nu au cîștigat decît două din cele 12 medalii puse în joc la aceste probe (norvegianul Ballangrud — argint la 10 000 m și compatriotul său Evensen, tot argint la 500 m).

În probele de schi, cu cele mai populate starturi, schiorii din țările nordice au dominat din nou, cîștigînd toate medaliile. Norvegienii nu au mai cîștigat, însă, decît săriturile și combinata nordică (la ambele, primele trei locuri), proba de 18 km revenind suedezilor (locurile 1 și 2), iar cea de 50 km finlandezilor (locurile 1 și 2), care obțin cu această ocazie primele lor medalii olimpice. Sportivii români au fost prezenți la aceste Jocuri Olimpice doar la probele de bob. Aici, la Lacke Placid, s-a disputat pentru prima oară la J.O. și o cursă de bob 2 persoane. **Alexandru Papană, cu echipierii săi, se impune atenției, reușind să ocupe locul 4 în cursa de 2 persoane și locul 6 în cursa de 4, ceea ce reprezintă o bună performanță pe o pîrtie dificilă, cu viraje în zig-zag, care a produs multe accidente.** De altfel, în anul următor, Al. Papană cu D. Huber vor fi primii români care vor cîștiga titlul de campioni mondiali. De remarcat că echipajele românești erau formate în întregime din aviatori, după cum aviator era și pilotul american Fiske, cîștigător pentru a 2-a oară al medaliei de aur la bob 4 persoane.

gh. e.

FĂRĂ NICI UN SPRIJIN...

Ideea de a participa la Jocurile Olimpice din 1932 a aparținut lui Papană. Și toți ceilalți am fost de acord, suportînd fiecare cheltuielile. Federația de bob din acea vreme nu ne-a dat nici un sprijin, nici moral, nici material.

Întrecerea olimpică ne-a impresionat prin organizare; nu eram obișnuiți cu așa ceva. Dar ne-am simțit bine, fiindcă gazdele ne-au prea convenit, mai ales că ne aflam pentru prima oară pe o pîrtie în întregime de gheață și foarte dificilă. De altfel, pentru a se evita accidentele, la antrenament am coborît întîi de la jumătatea ei, apoi de la trei sferturi și numai la urmă de la start. Menționez că pîrtia, lungă de 2350 m, avea 26 de viraje, din care trei erau foarte grele și periculoase.

Boberii români la Lake Placid (de la stînga): A. Ionescu, U. Petrescu, Al. Papană și D. Hubert.

înconjurat cu multă atenție. Ele ne-au pus chiar la dispoziție echipamentul special și căști de plută, fiindcă noi nu dispuneam de așa ceva. De concurat a trebuit să concurăm pe boburile „Standard" ale organizatorilor, ceea ce nu ne-a

Locurile ocupate în concurs (4 și 6) au fost mult apreciate (au participat aproape 20 de echipaje) și ca urmare am fost invitați să concurăm și la campionatele internaționale ale Americii, de bob 4 persoane. În a doua coborîre, punîndu-ni-se la dispoziție bobul campionului olimpic Fiske, echipajul nostru a stabilit recordul absolut al pîrtiei, cu un timp (1:53,01) care mulți ani nu a fost depășit. În clasamentul campionatului am ocupat locul II, fapt care a făcut să se vorbească foarte mult de „călăreții aerului", cum era supranumit echipajul nostru de aviatori.

Amintind aceste lucruri, socotesc o datorie de onoare să menționez încă o dată numele celor cu care am concurat la J.O. din 1932 sub culorile României: **lt. Alexandru Pană, cpt. Dumitru Hubert și cpt. Alexandru Ionescu,** cu atît mai mult cu cît din echipajul de 4 numai eu mai sînt astăzi în viață.

Comandor aviator în rezervă ULISE PETRESCU

MARII CAMPIONI

BIRGER RUUD, un tînăr norvegian născut la 23 august 1911, devenise înainte de a împlini 20 de ani campion mondial (1931). La Lake Placid urma să confirme dacă este, într-adevăr, un mare campion. Condițiile grele în care s-au desfășurat săriturile au făcut ca la prima încercare, tînărul Birger să se vadă întrecut cu 5 m de către compatriotul său Hans Beck (66,5 față de 71,5 m). În a doua săritură, Ruud reușește să-și întreacă rivalul cu 5,5 m și să cîștige astfel primul său titlu olimpic. De la această dată el va domina mulți ani spectaculoasa probă a schiului, cîștigînd din nou o medalie de aur (în 1936) și apoi o medalie de argint (1948) la vîrsta de 37 ani.

De menționat că în 1948, la St. Moritz, Birger Ruud a primit de la cîțiva judecători și nota 20 pentru stil, rămînînd în istoria probei ca unul dintre cei mai mari campioni.

KARL SCHÄFER, un vienez născut la 17 mai 1909, se prezenta la J.O. din 1932 cu două titluri de campion mondial, obținute în 1930 și 1931, în absența celebrului suedez Gillis Grafström, cîștigător al medaliilor olimpice de aur în 1920, 1924 și 1928. Întîlnirea lor era, de aceea, așteptată cu mare interes. În vîrstă de 38 de ani și în plus ușor accidentat la un genunchi, suedezul este depășit la figurile impuse și apoi la cele libere, care au dat posibilitatea tînărului vienez să demonstreze toată măiestria sa. Karl Schäfer devine, astfel, primul mare campion al patinajului din centrul Europei, întrerupînd pentru totdeauna seria victoriilor suedeze în acest sport.

NOUL VAL ÎN ECHITAȚIE — „AMAZOANELE"

A fost o vreme cînd apariția unei femei călare la o întrecere hipică producea senzație, stîrnind totodată teama ca îndrăzneața reprezentantă a „sexului slab" să nu se accidenteze.

Astăzi, apare ca naturală participarea femeilor la cursele de pe hipodrom sau la concursurile hipice de sărituri, la cele de dresaj sau la așa numitul „concurs complet". Datorită aptitudinilor femeilor pentru călărie, participarea lor la competițiile hipice a crescut în mod simțitor și se prevede ca prezența lor să devină dominantă calitativ și cantitativ. Cele mai actuale performanțe de importanță mondială (la concurență cu bărbații!) aparțin unor călărețe: dr. Elena Petușkova (U.R.S.S.) a cucerit titlul mondial la dresaj, Liselott Lisenhoff (R.F.G.) este vicecampioană mondială și campioana europeană la aceeași probă, Mary Gordon—Wattson (Anglia) deține titlul mondial, iar Anne d'Edinburg pe cel european la cea mai grea disciplină a călăriei — „concursul complet".

Nu mai puțin valoroase sînt rezultatele obținute de femei la Jocurile Olimpice din 1968. Performanța cea mai răsunătoare a realizat-o Marion Coakes-Mould (Anglia), care a obținut medalia de argint la proba individuală de sărituri (înălțime max. 1,80 m), întrecînd celebrități ca David Broome, Frank Chapot, Hans Winkler, Alvin Schochemöhle, Pierro D'Inzeo, Harwey Smith ș.a.

O ierarhizare a valorilor în contextul general (femei, bărbați), este greu de stabilit. Vom enumera, totuși, pe acele călărețe care prin comportările lor au egalat și întrecut pe cei mai buni adversari-bărbați în probele de sărituri de toate categoriile: Janou Lefebvre (Fr.), Anelli Drummond-Hay (Angl.), Katy Kusner (S.U.A.), Barbara Simpson (Can.), Ann Moore (Angl.), Alison Dawes (Angl.), Monica Bachmann (Elv.), Pilar Cepeda (Peru), Eliza Perez (Mex.), Lucia Faria (Braz.), Lalla Novo (It.), Lisl Rumwolff (Austria) și în continuare alte circa 15—20 de amazoane.

Concursurile de dresaj sînt dominate, în general, de femei, dintre care amintim pe: dr. Elena Petușkova, Liselott Lisenhoff, Ulla Hakanson (Suedia), Marianne Grossweiler (Elv), Diana Mason (Anglia), Patricia Galvin (S.U.A.), Ninna Söör (Suedia), Cristinne Stuckelberger (Elv.), Grete Karsen (Danemarca) și încă alte 10—15 dresoare de o foarte bună valoare.

În probele de „concurs complet" s-au impus: Mary Gordon-Wattson, Lorna Sutherland (Anglia) — recenta cîștigătoare a „preolimpicului" de concurs complet de la München, la care a participat și echipa României — Juliett Jobling (Irlanda), Jane Bullen (Anglia), Diana Wilson (Irlanda), Penny Mareton (Irlanda) etc.

Aceasta ar fi pe scurt poziția femeilor în echitația mondială, a căror pondere este în vădită creștere.

Elena Petușkova (U.R.S.S.) campioană mondială la dresaj.

Felix ȚOPESCU

MODELE DE ATAȘAMENT, PROBE DE LONGEVITATE

Se spune că forța lui „U" Cluj nu stă atît în valoarea rezultatelor sale, cît în menirea lui de a îmbina activitatea din arenă cu cea din amfiteatrele facultăților și de a participa la conturarea unor cetățeni cu nume stimat; în darul său de a atrage necontenit, ca un magnet, simpatizanți și practicieni și în puterea de a ține lipit de trupul lui pe toți acei pe care i-a ademenit; în elanul debordant și în înflăcărata pasiune cu care alb-negrii apără culorile clubului, chiar dacă ardoarea lor nu se convertește totdeauna în victorie.

Într-o astfel de caracterizare — care i-a fixat lui „U" un loc aparte în marea tipologie sportivă — își găsesc locul și baschetbaliștii Mircea Ionescu și Emeric Vizi, vetenarii activi (alături de Remus Cîmpeanu) ai clubului semicentenar, sportivi care-l slujesc cu fidelitate de 16, respectiv 14 ani! Sportivi care, deși lipsiți de stele pe firmamentul performanței și fără a avea palmaresul care consacră vedetele sportive, reprezintă — prin complexitatea preocupărilor, prin devotamentul, sîrguința și pasiunea depusă pe toate fronturile activității lor — întrupări ale sportivului-cetățean.

„DOCTORUL"

Sosit la Cluj în '56, pentru admitere în învățămîntul superior, juniorul Petrolului Ploiești, Mircea Ionescu, candidează, pe rînd, pentru un loc la medicină și pentru un tricou cu potcoavă, idealuri pe care adolescentul ploieștean le legase de cetatea universitară de pe Someș și cărora aceasta avea să le aducă fericite împliniri.

Deosebit de muncitor și pasionat atît în studii (și apoi în profesie) cît și în arenă, realizînd sportul atît în ipostaza lui de performanță — care trebuie să impună și să consacre discipline sau echipe — cît și în cea „academică" de reconfortare după efort, Mircea Ionescu (pe care coechipierii și publicul îl numesc „doctorul") și-a cîștigat încrederea pe ambele fronturi, el fiind astăzi un chirurg „cu mînă sigură" și un stimat căpitan de echipă.

Atacînd, acum, al XVI-lea campionat național, „doctorul" — ajuns în pragul celor 33 de ani — dovedește pe lîngă atașament față de club și longevitate sportivă, dorința de a nu ceda curînd matricola pe care, imaginar, stă scris: „cel mai vechi sportiv activ al „U"-ului".

„BATRÎNUL"

Din toamna lui '58, cînd Emeric Vizi face singurul transfer sportiv din lunga sa activitate, schimbînd clubul Constructorul Cluj — unde activase doi ani — cu tricoul nr. 7 al Universității Cluj, el s-a contopit cu trupa alb-negrilor, devenind una din piesele ei indispensabile, aproape întotdeauna „unul din primii cinci".

„Bătrînul" — cum îl numesc jucătorii pornind nu numai de la vîrsta sa (care, de altfel, n-a depășit hotarul celor 35 de ani), ci de la înțelepciunea și maturitatea jocului său — a putut rămîne fidel sportului înălțimilor (pentru care fizicul nu-l reclama deosebit) și l-a putut servi în multe întîlniri internaționale, grație unei vieți sportive exemplare, unei deosebite seriozități și unei pasiuni specifice „U"-iștilor.

De altfel, sportul — după cum mărturisea profesorul de matematică Emeric Vizi — reprezintă una dintre cele trei coordonate ale activității sale, activitate ce se desfășoară între școală, familie și arenă sportivă. Coordonate ce se întrepătrund, de altfel, fiindcă dascălul care predă ecuații cu N necunoscute mobilizează, totodată, discipolii spre armonia trupului, iar discipolii vin să-și susțină profesorul în disputele în care el se angajează cu vivacitate. Vizi are de altfel, și o galerie aparte, o galerie care scandează academic: „don-pro-fe-sor, don-pro-fe-sor..." O galerie care — după cum o dovedesc zelul și preocuparea lui Vizi — nu pare a se stinge curînd.

Nușa DEMIAN

Doi coechipieri, doi prieteni: Ionescu și Vizi.
Foto: Călin CREȚU — Cluj

RĂSPUNDE Ion Poștașu

BOCA FOCA, BUCUREȘTI. V-a stupefiat golul pe care Răducanu l-a făcut cadou cehoslovacilor și sînteți supărat pe el. Aveți dreptate. Poezia este, însă, slabă, așa că n-o putem publica. Nu de alta, dar să nu-i dăm motive lui Răducanu să se supere și el pe dv!

GRIGORE MITU, BUCUREȘTI. Era și firesc, la 51 de ani, să nu luați în considerație asemenea versuri copilărești (ca să nu spunem stupide) legate de schimbarea numelui echipei C.C.A., în Steaua.

ȘTEFAN IAMANDI, BUCUREȘTI. Am citit cu foarte mult interes scrisoarea dv. Ne propunem să ne referim, într-un material educativ, la cele ce ne-ați trimis. Ne place și ce scrieți, și cum scrieți și am dori să reîntîlnim cît mai des semnătura dv.

PROF. ZAHARIA NECULAI, COMUNA PARAVA. Apreciem gîndurile dv. Propunerile pe care le faceți, urmează a fi studiate de forurile competente. Rolul meu nu poate fi decît acela de transmițător al mesajului dv.

MARIANA LUCIA BRAUN, BUZĂU. „Deși n-am decît 15 ani, totuși după părerea mea, cunosc foarte bine fotbalul". Eu unul n-aș avea curaj să afirm acest lucru, deși am ceva mai mulți ani!... Dar, dacă aceasta este părerea dv., nu putem decît să luăm act de ea. Jucătorul dv. favorit, Ion Dumitru, are 21 de ani. Cel mai bun lucru este să-i scrieți pe adresa clubului Rapid: București, Calea Giulești 18. În general, acest club ține legătura cu suporterii și caută să rezolve corespondența primită.

GHEORGHE IONESCU, CRAIOVA. Ați și uitat rezultatul meciului Brazilia — România, disputat în urmă cu un an și jumătate la Guadalajara? 3—2 pentru Brazilia. Evoluția scorului: 2—0, 2—1, 3—1, 3—2.

CONSTANTIN BALTĂ, POIANA LACULUI. Di Stefano n-a jucat niciodată la C.F. Barcelona. El a făcut parte din „echipa de aur" a Real Madridului, dintre anii 1956—1962. Prietenul dv. este retrogradat în divizia B!

TONY BALMUS, BÎRLAD. Și dv. tot cu versuri, pe marginea meciului de la 14 noiembrie: „Vă trimit o epigramă în două variante și vă rog s-o publicați pe aceea care vă place mai mult". Așteptăm a treia variantă. Poate are mai multe șanse!

GRIGORE MOCANU, COMUNA HARMAN. Dacă mi-ați fi cerut să vă spun vîrsta unor sportive, poate că aș fi avut unele ezitări. Așa, îmi pot îndeplini obligațiile de poștaș, fără să-mi fac procese de conștiință! Notați: Rod Laver are 34 de ani, iar compatriotul său John Newcombe se pregătește să sărbătorească cea de-a 28-a aniversare. Laver este unul dintre cei mai mari tenismeni ai tuturor timpurilor, alături de Tilden și Gonzales (S.U.A.), Cochet și Lacoste (Franța), Perry (Anglia). Și, poate că istoria tenisului va alătura într-o zi acestor nume, și pe cel al lui Năstase!

I. HEINRICH, COMUNA SIMINDREI. „Eu aș vrea să știu un singur lucru: de ce nu joacă Iordache?" Exact asta aș vrea să știu și eu. Unde găsesc un Ion Poștașu să-mi răspundă?

ASOCIAȚIA SPORTIVĂ POIANA CÎMPINA. Așadar, mulțumiri arbitrului Emil Păunescu (Vaslui) pentru felul corect cum a condus, la Galați, partida Politehnica-Poiana, pierdută de echipa dv. La rîndu-mi, îmi permit să felicit asociația dv. pentru corectitudine. Sperăm să rămînem la felicitări și să nu trecem repede la... reproșuri!

Ilustrații: N. CLAUDIU